

ΧΡΗΣΤΟΣ Α. ΣΑΡΤΖΕΤΑΚΗΣ

ΠΡΟΣΑΝΑΤΟΛΙΣΜΟΙ

Ο ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ

Νίκη τοῦ Ἔθνους καὶ πλαστογραφησις τῆς Ἱστορίας

ΚΕΙΜΕΝΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΣΕΛΙΔΑ

www.sartzetakis.gr

Νίκη του Ἔθνους καὶ πλαστογραφησις τῆς Ἱστορίας

Εἰς ἐπίμετρον καταχωρίζονται ἐν συνεχείᾳ τρία κείμενα,
ἀνεπιλήπτου διανοητικῆς ἐντιμότητος
καὶ ἀναμφισβητήτου ἱστορικῆς ἀληθείας,
ἀναφερόμενα
εἰς τὴν ἑλληνικὴν μεταπολεμικὴν τραγωδίαν.

Ἡ καταχώρισις αὐτὴ ἀνταποκρίνεται σὲ δύο ἀνάγκες,
α) τὴν ὑπηρετίᾳ τῆς ἀληθείας, ἢ ὁποῖα ἐξ ὀρισμοῦ εἶναι ἀντίθετη πρὸς
κάθε λήθη καὶ καμμία σκοπιμότης δὲν ἰσχύει διὰ τὴν σιγήσιν, καὶ
β) τὴν σωστὴ πληροφόρησι, ἐν ᾗ χυδαίᾳ ἐκμεταλλεύσεως ἀπὸ τοῦς
ἀνομήσαντες τῆς υἰοθετηθείσης ἐπισήμως ἀπὸ τὴν Πολιτείαν
πολιτικῆς τῆς λήθης διὰ τὰ συμβάντα τῆς περιόδου ἐκείνης (1946-1949).

Πράγματι, ἐν ᾧ τὸ ἐπίσημον κράτος σιωπᾷ
περὶ αὐτῆς καὶ ἀποφεύγει ἀκόμη καὶ τὴν τιμήσιν,
ὅπως πατροπαράδοτη ἑλληνικὴ συνήθεια ἀξιῶναι,
τοῦς ἥρωας καὶ μάρτυρας τοῦ,
ὑπὲρ τῆς Ἐλευθερίας καὶ ἀκεραιότητός της,
ἐθνικοῦ ἐκείνου ἀγῶνος,
ἐπιζῶντες πρωτοῦργοι τῆς ἐθνοπροδοσίας ἐκείνης καὶ ἀνερμάτιστοι
ἰδεολογικοὶ τῶν ἐπίγονοι ἢ καὶ ἄλλοι ἀμαθέστατοι, πλὴν σπουδαιοφανεῖς
κονδυλοφόροι, ἀπλῶς θηρεύοντες ἀπὸ ἰδιοτέλειαν τὴν εὐνοίαν
μέσα σὲ κλίμα ἰδεολογικῆς τρομοκρατίας,
ἐπιδίδονται, ἐπὶ δεκαετίες τώρα,
ἰδίως ἀπὸ τὴν μεταπολίτευσιν τοῦ 1974 καὶ ἐφεξῆς,
μὲ καταγισμὸν δημοσιευμάτων
(βιβλίων καὶ ἄρθρων σὲ περιοδικὰ καὶ ἐφημερίδες, σχεδὸν καθημερινῶς !)
σὲ **συστηματικὴν παραπληροφόρησιν τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, μὲ
ὀλοκληρωτικὴν διαστροφὴν τῶν γεγονότων
καὶ ἀδίστακτὴν κακοποίησιν τῆς ἀληθείας.**

Ἔτσι ὁ ἕξαπολυθεὶς ἀπὸ τοῦς βορείους γείτονές μας συμμοριακὸς ἀγῶν,
ὅπως καὶ ἡ συσταθεῖσα ἀπὸ τὸ Συμβούλιον Ἀσφαλείας τοῦ Ο.Η.Ε. Διεθνῆς
Ἐξεταστικῆς Ἐπιτροπῆς, ὕστερα ἀπὸ ἐπιτόπιον ἔρευναν, διεπίστωσε, καὶ
διέλαβεν εἰς τὰ συμπεράσματα τῆς ἀπὸ 23.5.1947 ἐκθέσεώς της κατὰ λέξιν,

ὅτι « οἱ τρεῖς γείτονες πρὸς βορρᾶν, καὶ ἰδίως ἡ Γιουγκοσλαβία, ἐξεπαίδευσαν τοὺς ἀντάρτας, τοὺς ἐπρομήθευαν ὄπλα καὶ πολεμοφόδια, τοὺς διηκόλυναν τὴν διέλευσιν τῶν συνόρων καὶ τοὺς παρείχον ἄσυλον » καὶ ὅλα τὰ ἐθνοπροδοτικὰ ἐνεργήματα τῆς τραγικῆς ἐκείνης περιόδου μεταβαπτίζονται χωρὶς ἐντροπὴ σὲ δῆθεν «δημοκρατικούς» ἀγῶνες ἀδίκως διωκομένων Ἑλλήνων πολιτῶν ! Ακόμη καὶ ἡ μελανωτέρα σελὶς τῆς ἐθνοπροδοσίας ἐκείνης, τὸ φρικτὸ παιδομάζωμα, μὲ τὴν ἐξηναγκασμένη ἀπόσπασι χιλιάδων (συγκεκριμένως **28.010**) μικρῶν Ἑλληνοπαίδων (ἡλικίας μόλις 3 ἕως 14 ἐτῶν) τῆς ὑπαίθρου χώρας ἀπὸ τοὺς γονεῖς των καὶ τὴν βιαία μεταφορά των στὶς γειτονικὲς κομμουνιστικὲς χῶρες, γιὰ νὰ μεταβληθοῦν σὲ γενιτσάρους, ἐχθροὺς τῆς Πατρίδος των,

- αὐτὸ ποὺ ἐπισήμως ἀπὸ τὴν «Βαλκανικὴ Ἐπιτροπὴ» τοῦ **Ο.Η.Ε.** ἐστιγματίσθη, μὲ τὴν ἀπὸ 21.5.1948 ἀπόφασί της, ὡς «κακούργημα γενοκτονίας» (crime of genocide), - χωρὶς καταισχύνη δικαιολογεῖται ὡς δῆθεν «ἐπιχειρήσεις προστασίας τῶν παιδιῶν ἀπὸ τοὺς μοναρχοφασίστες», δηλαδή ἀπὸ τοὺς ἴδιους τοὺς γονεῖς των (!).

Παραλλήλως καὶ ἀνύπαρκτοι «ἡρωϊσμοὶ» καὶ «νίκες» ἐφευρίσκονται, ὄχι ἀπλῶς «γιὰ τὴν δικαίωσι» τῆς ἐθνοπροδοσίας (αὐτὸ περίπου ὑπὸ τὴν ἀνοχὴ τοῦ Κράτους ἐπετεύχθη ἤδη !), ἀλλὰ, - ἐπιδιωκόμενο ἐπόμενο αὐτὸ βῆμα, - καὶ γιὰ τὴν «καταδίκη» τῆς ἀγωνισθείσης καὶ νικηφόρου ἐναντίον ξενοκινήτου ἐπιβουλῆς Ἑλλάδος .

Ἡ χωρὶς φραγμὸ ἀδιάντροπη αὐτὴ σκοταδιστικὴ ἐπιχειρήσις θὰ ἦτο βεβαίως μόνον καταγέλαστος, ἐὰν δὲν ἦτο ἐπικίνδυνος λόγῳ τῆς συνδρομῆς τοῦ χρόνου ! Αφοῦ ἤδη οἱ ἄνθρωποι ἡλικίας καὶ 50 τῶρα ἐτῶν δὲν ἠμπορεῖ νὰ γνωρίζουν συμβάντα, ποὺ ἔγιναν πρὶν νὰ γεννηθοῦν, ὅταν μάλιστα ἡ Ἱστορία των δὲν διδάσκεται οὔτε κατὰ προσέγγισιν εἰς τὰ Σχολεῖα μας.

Καὶ εἶναι ἐπικίνδυνος, διότι καλλιεργεῖ στὴν συλλογικὴ μνήμη τῆς ἐθνικῆς μας κοινότητος τὸ αἴσθημα τῆς αὐτοενοχῆς διὰ τὰ παθήματά μας τῆς περιόδου ἐκείνης ! Αὐτοενοχὴ ὁμως δὲν ὑπῆρξε, ἀφοῦ ἐπρόκειτο περὶ ἀγῶνος ζωῆς τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἐναντίον ξενοκινήτου ἐπιβουλῆς, τὴν ὁποῖαν ἀπλῶς συνέδραμεν ἐθνοπροδοτικῶς ἐλαχίστη μειονοψηφία Ἑλλήνων.

Καὶ ἡ αὐτοενοχὴ αὐτὴ ὑπηρετεῖ καὶ πάλιν συμφέροντα ξένων. Συγκεκριμένως, ὄχι ἀπλῶς τὴν ἀποενοχοποίησι τῶν ξένων,

αὐτῶν, πὺν μὲ τοὺς δουλόφρονες Ἑλληνες μισθοφόρους τῶν
 ἐξαπέλυσαν τὴν ἐναντίον τῆς Πατρίδος μας ἐπιβουλήν.
 Ἀλλὰ καὶ τὴν ἐκ μέρους μας οἰκείωσιν τοῦ πελωρίου ψεύδους,
 ὅτι δῆθεν διὰ τὰ ἔθνικά μας δεινὰ
 πάντοτε μόνον ἐμεῖς οἱ ἴδιοι εὐθυνόμεθα !

Αὐτὸ ἐξυπηρετεῖ πολὺ τοὺς ἐπιβούλους. Διότι μεθοδεύεται ἔτσι ψυχολογικῶς
 καὶ πάλιν τὸ ἰδικόν των ἄλλοθι δι' ὅσα
 καὶ τώρα, κατὰ τοὺς σημερινούς τόσο σκοτεινοὺς καιρούς,
 εἰς βάρος τοῦ Ἑλληνισμοῦ (Ἑλλάδος καὶ Κύπρου) σχεδιάζουν.

Φωνὴ λοιπὸν ἀληθείας,
 ἀπὸ συνείδησι καὶ ἐπίγνωσι ἔθνικῶν καὶ δημοκρατικῶν καθήκοντος,
 αἱ γραμμαί, πὺν ἀκολουθοῦν.

- Ἡ Νίκη τοῦ Ἑθνους (Μήνυμα ἐπὶ τῇ πεντηκονταετηρίδι).

Τὴν ἐπαύριον τοῦ β' παγκοσμίου πολέμου ὁ κόσμος ὀλόκληρος εὐρέθη
 διηρημένος σὲ δύο ἄντικρυς ἀντίθετα ἰδεολογικῶς στρατόπεδα, ἀφ' ἐνὸς
 τὸ σοβιετικόν, πὺν μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὴν τότε Σοβιετικὴ Ἐνωσι ἐπεδίωκε τὴν
 παγκόσμιον κυριαρχία, μὲ ὑποκινούμενες τοπικὲς ἐξεγέρσεις, καὶ ἀφ'
 ἑτέρου τὸ στρατόπεδο τῶν ἐλευθέρων χωρῶν τοῦ δυτικοῦ κόσμου.

Εἰς τὸ δεύτερον αὐτὸ ἀνήκε καὶ ἡ Ἑλλάς, τόσον ἀπὸ πολιτιστικὴ παράδοσι, πὺν
 εἶναι ἐξ ὀρισμοῦ ἀσύμβατη πρὸς κάθε μορφῆς ἀνταρχικοῦ καθεστῶτος,
 ὅσον καὶ ἀπὸ τὴν ἄποψι τῶν ἰδίων τῆς ἔθνικῶν συμφερόντων. Ἀφοῦ
 ἐπέκτασις καὶ εἰς αὐτὴν τῆς σοβιετοκρατίας θὰ συνεπήγετο ὅχι μόνον
 τὴν ἀπώλεια κάθε πολιτικῆς ἐλευθερίας, ἀλλὰ καὶ τὸν ἄμεσον ἑδαφικόν
 τῆς ἀκρωτηριασμόν. Διότι ἤδη ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ μεσοπολέμου (μεταξὺ
 α' καὶ β' παγκοσμίου πολέμου) εἶχε ρητῶς καὶ ἐπίσημως διακηρυχθῆ ἀπὸ
 τὴν Κομμουνιστικὴ Διεθνή τὸ ἐν προκειμένῳ σταλινικὸν πρόγραμμα,
 πὺν συνέχιζε ἐκεῖνο τῆς τσαρικῆς Ρωσίας : τῆς καθόδου τῶν Σλάβων εἰς
 τὸ Αἰγαῖον μὲ ἀκρωτηριασμόν τῆς Ἑλλάδος διὰ τῆς ἀποσπάσεως τῆς
 Μακεδονίας καὶ συμπήξεως μὲ τὰ ὑπόλοιπα μικρότερα τμήματα αὐτῆς,
 τὰ ἀνήκοντα εἰς τὴν Νοτιοσλαβίαν καὶ Βουλγαρίαν, ξεχωριστοῦ, δῆθεν
 ἀνεξαρτήτου, «Μακεδονικοῦ» σοβιετικοῦ κράτους. Ἐπιδίωξι, τὴν ὁποίαν
 εἶχε, δυστυχῶς, ἐπίσημως ἀσπασθῆ, μὲ τρομεροὺς εἶναι ἀλήθεια
 ἐσωτερικοὺς κλυδωνισμοὺς διὰ τὸν ἀντεθνικὸν καὶ ἀνθελληνικὸν
 χαρακτήρα τῆς, καὶ ἡ τότε ἡγεσία τοῦ Κ.Κ.Ε.

Ἔτσι ἡ παρουσία τῆς Ἑλλάδος εἰς τὸ στρατόπεδον τῶν ἐλευθέρων χωρῶν ἦτο καὶ
 ἀπόφασις τοῦ συνόλου τῶν πολιτικῶν κομμάτων καὶ τοῦ ἑλληνικοῦ

λαοῦ, με *μόνη τὴν ἐξαίρεσι τοῦ Κ.Κ.Ε.* Τὸ ὁποῖον καὶ βοηθούμενον ὑλικῶς καὶ ἠθικῶς ἀπὸ ὀλόκληρον τὸν σοβιετικὸν συνασπισμὸν καὶ ἰδίως ἀπὸ τούς, ὑπὸ κομμουνιστικὴν κυριαρχίαν, τρεῖς βορείους γείτονάς μας (Βουλγαρίαν, Νοτιοσλαβίαν καὶ Ἀλβανίαν), - εἰς τὸ ἔδαφος τῶν ὁποίων καὶ ἔγινε, καὶ κατὰ τὴν ἐπίσημον διαπίστωσιν τῆς Ἐπιτροπῆς Ἐρεῦνης τοῦ Ο.Η.Ε., ἡ ὁποία εἶχεν ἐπιληφθῆ κατόπιν προσφυγῆς τῆς Ἑλλάδος, ἡ στρατιωτικὴ ἐκπαίδευσις καὶ συγκρότησις τῶν ἐξαπολυθεισῶν συμμαχοῦν, - ὠργάνωσε καὶ ἐξαπέλυσε τὴν τραγωδίαν τῶν ἐτῶν 1946-1949. Μὲ τὸν *δηθεν* “*Δημοκρατικὸ Στρατὸ Ἑλλάδας*”, συντιθέμενον, - με τὴν ἐξαίρεσι φυσικὰ τῶν βασικῶν στελεχῶν του, τὰ ὁποῖα ἦσαν δουλικώτατα ἀφιονισμένα ἀπὸ τὴν σταλινικὴ καθοδήγησι, με τυφλὴν ὑπακοὴν εἰς τὰ προστάγματά της, - *κυρίως ἀπὸ ἐξαπατηθέντες* ἀπὸ τὰ ἰδεολογικά τοῦ Κ.Κ.Ε. κηρύγματα, με τὰ ὁποῖα βεβαίως καὶ σταθερῶς ἀπεκρύπτετο ἡ ἐθνοπροδοτικὴ ἐπιδιώξις ἑδαφικοῦ τῆς Πατρίδος μας ἀκρωτηριασμοῦ, ἀλλὰ καὶ *ἀπὸ πάμπολλους βιαίως στρατολογηθέντες*. Ἀπόδειξις τοῦ τελευταίου αὐτοῦ εἶναι ὁ μεγάλος ἀριθμὸς τῶν **21.258 λιποτακτῶν τοῦ δηθεν** “*Δημοκρατικοῦ Στρατοῦ*” πρὸς τὶς ἐθνικὲς δυνάμεις.

Ἐπόμενον ἦτο ἡ ἐθνοπροδοτικὴ ἀνταρσία νὰ κατασυντριβῆ. *Ὁ ἀγὼν ἐπερατώθη με τὶς νίκες τῶν ἐθνικῶν δυνάμεων εἰς τὸν Γράμμον καὶ τὸ Βίτσι κατὰ τὰ τέλη Αὐγούστου 1949.* Μὲ τὴν Ἑλλάδα, μαχομένην ὑπὸ δημοκρατικὴν κοινοβουλευτικὴν κυβέρνησιν καὶ Πρωθυπουργὸν τὸν ἀείμνηστον Ἀρχηγὸν τοῦ κόμματος τῶν Φιλελευθέρων Θεμιστοκλῆν Σοφούλην, ἀλλὰ καὶ *ὁμόθυμον τὴν συμπαράστασιν τοῦ συνόλου τοῦ πολιτικοῦ κόσμου τῆς χώρας*, πλὴν τοῦ τότε ἐκνόμου Κ.Κ.Ε. Ἀφοῦ ὁμως εἶχεν ἤδη στοιχίσει *ἀμέτρητα ἐρείπια καὶ μυριάδες ἀνθρώπινες ζωές.*

Συγκεκριμένως, οἱ *νεκροὶ τοῦ δηθεν* “*Δημοκρατικοῦ Στρατοῦ*” ἀνῆλθον εἰς **50.000** περίπου (εἰς τὰ πεδία τῶν μαχῶν κατεμετρήθησαν 36.839), ἐνῶ ἀπὸ τῆς πλευρᾶς τῶν ἐθνικῶν δυνάμεων οἱ ἀπώλειες ἦσαν: φονευθέντες ἀξιωματικοὶ καὶ ἄνδρες τοῦ Στρατοῦ **12.777**, τῆς Χωροφυλακῆς **1.579**, ἐκτελεσθέντες πολῖται **4.123**, ἱερεῖς **165**, θύματα ναρκῶν **931**, *τραυματισθέντες* ἀξιωματικοὶ καὶ ἄνδρες τοῦ Στρατοῦ **37.732**, τῆς Χωροφυλακῆς **2.329**.

Ὡς πρὸς τὶς *ὕλικές ζημίες*, ἡ ἀξία τῶν καταστραφέντων ἀγαθῶν ἀνέρχεται εἰς 250 ἑκατομμύρια δολλάρια ἀξίας τοῦ 1948. Σὺν οἱ ζημίες 100.000 περίπου οἰκιῶν, σὺν ἡ δαπάνη συντηρήσεως τῶν προσφύγων τῆς ὑπαίθρου, σὺν οἱ ἐργατοῦρες πὺν χάθηκαν, τὸ σύνολον τῆς καταστροφῆς ἀνέρχεται εἰς *ἓνα δισεκατομμύριο δολλάρια τοῦ 1948*, σὲ ἐποχὴ κατὰ τὴν ὁποίαν τὸ κατὰ κεφαλὴν ἐθνικὸν εἰσόδημα τῆς Ἑλλάδος μόλις ὑπερέβαινε τὰ 100 δολλάρια ἐτησίως.

Καὶ ὅλες αὐτὲς οἱ τεράστιες ἀπώλειες σὲ ἀνθρώπινες ὑπάρξεις καὶ ὑλικά ἀγαθὰ ἐνέσκηψαν *κατὰ τὴν τετραετίαν 1946-1949*, ὅταν τὰ ἄλλα κράτη τῆς Εὐρώπης ἐπεδίδοντο εἰς τὸ ἔργον τῆς ἀνοικοδομήσεώς των ἀπὸ τὰ

ἐρείπια τοῦ β' παγκοσμίου πολέμου καὶ ἐπωφελοῦντο τοῦ τότε σχεδίου οἰκονομικῆς βοήθειας Μάρσαλ, ἐνῶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐλάχιστα μόνον ἐξ αὐτοῦ διετεθήσαν εἰς ἔργα καὶ τὸ πλεῖστον ἐδαπανήθη εἰς τὸν ὑπὲρ ὑπάρξεως ἐθνικὸν ἀγῶνα.

(περὶ τῶν ἀνωτέρω στοιχείων, ἀντὶ πάμπολλων ἄλλων, βλέπε τεκμηριωμένως τὸ βιβλίον τοῦ **Εὐαγγέλου Ἀβέρωφ-Τοσίτσα**, Φωτιά καὶ τσεκούρι, Βιβλιοπωλεῖον τῆς Ἑστίας, 1974, ἰδίως σελ. 466 ἐπ.).

Εἰς τὰς ἑορταστικὰς ἐκδηλώσεις **διὰ τὴν 50ὴν ἐπέτειον τῆς ἀνωτέρω, δικαίως ἀποκληθείσης, Νίκης τοῦ Ἔθνους** ἐκλήθη, ὅπως συμμετάσχη καὶ ὁ τέως Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας **Χρήστος Σαρτζετάκης**. Ὁ ὁποῖος καὶ ἀπέστειλε πρὸς τοὺς ὀργανωτὰς τὸ ἀκόλουθον μῆνυμα, διὰ τοῦ ὁποῖου καὶ ἐπισημαίνεται **ἡ νέα, διὰ τῆς Νίκης αὐτῆς, συνεισφορά τῆς Ἑλλάδος εἰς τὸν ἀνθρώπινον πολιτισμόν.**

Τὸ μῆνυμα αὐτὸ ἔτυχεν εὐρυτάτης δημοσιότητος. Ἐδημοσιεύθη, μεταξὺ ἄλλων, καὶ εἰς τὴν ἐφημερίδα «ΕΣΤΙΑ» τῆς 5.10.1999.

Νέα Πεντέλη, 23η Αὐγούστου 1999.

Πρὸς τὴν
Λέσχην Φίλων τῶν Καταδρομῶν
«Ο ΠΡΑΣΙΝΟΣ ΜΠΕΡΕΣ»,
Τσιμισκῆ 130,
546 21 ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΝ.

Ἀξιότιμοι Κύριοι,

Μὲ ἰδιαίτεράν συγκίνησιν πληροφοροῦμαι ἀπὸ τὴν ἐπιστολὴν-πρόσκλησίν σας τῆς 26.7.1999 καὶ τὸ συνημμένον πρόγραμμα ἐκδηλώσεων τὴν πρωτοβουλίαν σας ὀργανώσεως, κατὰ τὰς 28ην καὶ 29ην τρέχοντος μηνὸς Αὐγούστου, ἐπιτοπίως, εἰς τὰς περιοχὰς Φλωρίνης-Καστορίας καὶ τὸ Βίτσι, τελετῶν ἐπὶ τῇ 50 ετία ἀπὸ τῆς, διὰ τῆς ὀριστικῆς συντριβῆς ἐκεῖ τοῦ ξενοδούλου συμμοριτισμοῦ, **Νίκης τοῦ Ἔθνους ἐναντίον τῶν δυνάμεων τῆς ἀπανθρωπίας**. Ἐκδηλώσεων, αἱ ὁποῖαι ὀρθῶς δὲν θὰ περιορισθοῦν εἰς τὴν ἀπόδοσιν τῶν ὀφειλομένων τιμῶν μόνον εἰς τοὺς ἥρωας μαχητὰς τῆς πάλης ἐκείνης, ἀλλὰ καὶ εἰς τοὺς προδρόμους τῶν τοῦ θρυλικοῦ Μακεδονικοῦ Ἀγῶνος.

Καί είναι ὄντως εὐτυχής ὁ συνδυασμὸς αὐτός. Διότι ὁ ἴδιος σκοπὸς ἐθέρμανε τὶς καρδιές καὶ τὸ ἀγωνιστικὸ φρόνημα τῶν παλληκαριῶν τῶν δύο αὐτῶν ἱστορικῶν περιόδων. Συγκεκριμένως, κατὰ τὴν πρῶτην μὲν, ἡ **σωτηρία τῆς Μακεδονίας ἀπὸ τὶς πανσλαβιστικὲς ἐπιδιώξεις ἀφομοιώσεώς της**, ἡ μέρμινα διὰ τὴν προστασίαν τοῦ Μακεδονικοῦ Ἑλληνισμοῦ ἀπὸ τὸ μαχαῖρι τῶν βουλγάρων κομιτατζήδων, ὅταν ἡ ἀδιατίμητος καὶ ἀνὰ τὶς χιλιετηρίδες Ἑλληνική, καὶ μόνον Ἑλληνική, Μακεδονία εὕρισκετο ἀκόμη ὑπὸ τὸν βάρβαρον Ὀθωμανικὸν ζυγόν. Κατὰ δὲ τὴν δευτέραν, ἡ **μέριμνα διὰ τὴν ἀποτροπὴν τοῦ ἐδαφικοῦ τῆς Πατρίδος μας ἀκρωτηριασμοῦ, διὰ τῆς ἀποσπάσεως τῆς μετὰ τὸς ἀγῶνας καὶ θυσίας ἀπελευθερωθείσης Μακεδονίας μας**. Ἀκρωτηριασμοῦ, εἰς τὸν ὁποῖον κατάπτυστοι ἐθνοπροδότες, δούλοι τῶν σταλινικῶν ὀρέξεων καὶ ἐπιταγῶν, εἶχαν ἀπὸ ἰδεολογικὴ τύφλωσι, ἤδη ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ μεσοπολέμου, προσυμφωνήσει, παρασύροντες διὰ τῆς ἀπάτης εἰς τὰ ἀποκρυπτόμενα ἀνόσια αὐτὰ σχέδια ἀφελεῖς συμπατριῶτες μας καὶ κυρίως διὰ τῆς βίας ἐπιστρατεύοντες περισσοτέρους. Καὶ μὲ τὸ **φρικτὸ παιδομάζωμα** σχεδιάσαντες καὶ μελλοντικὲς τῆς Πατρίδος συμφορές...

Ἄλλὰ ἡ δευτέρα αὐτῆ **Νίκη τοῦ Ἔθνους ἔχει καὶ εὐρυτέραν, πανανθρωπίνην σημασίαν**. Ἐντάσσεται εἰς τὴν χορείαν τῶν σημαντικωτέρων συμβάντων τῆς Παγκοσμίου Ἱστορίας. Καὶ ἔρχεται ὡς **ἀδιάσπαστος κρίκος πρὸς ἐπιβεβαίωσιν τῆς Ἑλληνικῆς ἀρετῆς τοῦ ἀδιαλείπτου ἀγῶνος ὑπὲρ τοῦ Ἀνθρωπισμοῦ**. Διότι, ὅπως κατὰ τὴν ἀρχαιότητα ὁ Ἑλληνισμὸς διέσωσε τὸν ἀνθρώπινον πολιτισμὸν ἀπὸ τὴν ἀσιατικὴν βαρβαρότητα· ὅπως κατὰ τοὺς Μέσους χρόνους τὸ Βυζάντιον, ἡ Μεσαιωνικὴ αὐτῆ Ἑλληνικὴ μας Ἀυτοκρατορία διεφύλαξε τὴν Εὐρώπην ἐπὶ χίλια καὶ πλέον ἔτη ἀπὸ τὰς ἐπιδρομὰς καὶ πάλιν κυρίως ἀσιατῶν βαρβάρων ἐπιδρομῶν· ὅπως κατὰ τοὺς δύο παγκοσμίους πολέμους τοῦ αἰῶνος μας ἡ Ἑλλὰς ἠγωνίσθη παρὰ τὸ πλευρὸν τῶν Δημοκρατιῶν ἐναντίον τῶν δυνάμεων τοῦ ὀλοκληρωτισμοῦ, καὶ μάλιστα ἔδωκεν αὐτῆ, κατὰ τὸν δεύτερον πόλεμον, διὰ θριαμβευτικῆς συμβολῆς της εἰς ἀποφασιστικὴν καμπήν του, τὴν **νίκην εἰς τοὺς συμμάχους· ἔτσι καὶ μὲ τὴν ἐναντίον τοῦ ξενοκινήτου συμμοριτισμοῦ νίκην**, πὺρ ἐφιλοτέχνησαν, μὲ τὴν ὑλικὴν μόνον βοήθειαν τῶν συμμάχων μας, μὲ τοὺς ἀγῶνες, τὶς θυσίας καὶ τὸ αἷμα των, μόνον των, τὰ παιδιὰ τῆς Ἑλλάδος, οὐσιαστικῶς διέσωσαν καὶ πάλιν τὸν ἀνθρώπινον πολιτισμὸν : Διότι, ἐὰν ἡ Ἑλλὰς τότε ὑπέκυπτε, καὶ ἐξετείνετο τοιοῦτοτρόπως ἡ σοβιετικὴ κυριαρχία μέχρι τῆς Μεσογείου, ἡ μὲν γείτων Τουρκία, πάντοτε καιροσκόπος, θὰ ἐνέδιδε, ἡ δὲ **λοιπὴ Εὐρώπη**, περιδεῆς καὶ ὑπὸ τὴν πίεσιν τῶν ἰσχυρῶν κατὰ τὸπους κομμουνιστικῶν κομμάτων, **ἀσφαλῶς θὰ ἐσυνθηκολόγει**. Καὶ ἔτσι καὶ ἡ **δυτικὴ Εὐρώπη θὰ ἐσύρετο ὑπὸ**

τὸ πέλαμα τῆς σκοταδιστικῆς σταλινικῆς κτηνωδίας, τῆς ὁποίας τὰ ἀνὰ τὸν κόσμον θύματα, σύγχρονοι ἱστορικοὶ ἀναβιβάζουν εἰς ὄγδοντα πέντε ἑκατομμύρια ! Ὅποτε καὶ ἡ Δημοκρατία παντοῦ θὰ κατελύετο ἀνεπανορθώτως καί, συνακολούθως, ἐκ τῶν πραγμάτων θὰ ἀπεκλείετο καὶ ἡ, ἐκ τῆς ὑπάρξεως ἀκριβῶς τῆς ἐλευθέρας Εὐρώπης, σημειωθεῖσα μετὰ 40ετίαν ἐξέλιξις, ἡ ὁποία ὠδήγησεν εἰς τὴν κατάρρευσιν τοῦ σοβιετικοῦ συστήματος. Αὐτὰ εἶναι τὰ ἀναμφισβήτητα ἱστορικὰ δεδομένα, τὰ ὁποῖα ὀφείλομεν ὅλοι νὰ ἐνθυμούμεθα καὶ εἰς ὅλους νὰ ὑπενθυμίζωμεν. Καὶ τὰ ὁποῖα οὐδεὶς μὲ ἐλεύθερον πνεῦμα καὶ τιμίαν συνείδησιν δικαιοῦται νὰ διαστρέφῃ ἢ ἀγνοῇ.

Αὐτὴ λοιπὸν ὑπῆρξεν ἡ νέα συμβολὴ τῆς Ἑλλάδος ὑπὲρ τοῦ ἀνθρωπίνου πολιτισμοῦ. Ὑπὸ **κοινοβουλευτικὸν πολίτευμα, δημοκρατικὴν κυβέρνησιν** μὲ πρωθυπουργὸν τὸν ἀείμνηστον Ἀρχηγὸν τῶν Φιλελευθέρων **Θεμιστοκλῆν Σοφούλην** καὶ τὴν **ὀμόθυμον συνεργασίαν τοῦ συνόλου τοῦ πολιτικοῦ κόσμου τῆς χώρας καὶ ὀλοκλήρου τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ.** Ὑπὸ τὴν παναξίαν δὲ στρατιωτικὴν Ἡγεσίαν τοῦ, καὶ κατὰ τὸ προσηγηθέν, τὸ 1940-1941, ἔπος τῶν Βορειοηπειρωτικῶν βουνῶν καὶ ἐποποιῖαν τῶν Μακεδονικῶν ὄχυρῶν, **Ἀρχιστρατήγου τῆς Νίκης ἀειμνήστου Στρατάρχου Ἀλεξάνδρου Παπάγου.** Μὲ μόνην τὴν ἐξαίρεσιν τοῦ ἐξαπολύσαντος τὴν τραγωδίαν, ὅταν οἱ ἄλλοι λαοὶ τῆς Εὐρώπης, ἀκόμη καὶ οἱ ἠττηθέντες, ἐπεδίδοντο εἰς τὸ ἔργον τῆς ἀνοικοδομήσεως τῶν ἐκ τοῦ πολέμου ἐρειπίων, Κ.Κ.Ε., τότε ποδηγετούμενου ὑπὸ μιᾶς ἀσημάντου μειονοψηφίας ἀξιοθρηνητῶν καὶ ἀνερχομένων ἐθελοδούλων ὑπηρετῶν ξένων ἐπιδιώξεων.

Ὅλοι λοιπὸν οἱ συνειδητοὶ Ἕλληνες, ὅλοι οἱ ἀληθινοὶ δημοκράται, ὅλοι ὅσοι δὲν θυσιάσουν τὴν ἀνθρωπιά τους σὲ ἱστορικῶς ξεπερασμένους ἀνόητους δογματισμοὺς ἢ πρόσκαιρες κομματικὰ σκοπιμότητες, στρέφουν εὐλαβικὰ τὴν μνήμην των εἰς τοὺς ἐνδόξους νεκροὺς καὶ τοὺς ἐπιζῶντες μαχητὰς τοῦ ὑπερόχου ἐκείνου ἀγῶνος τοῦ Ἔθνους. Εἰς ἔκφρασιν τῆς ὀφειλομένης ἀπερᾶντου εὐγνωμοσύνης.

Βεβαίως ἡ ἀπόδοσις τῶν προσηκουσῶν τιμῶν θὰ ἔπρεπε νὰ εἶναι μέλημα πρωτίστως τῆς Πολιτείας καὶ τῶν ἐπισήμων Ἐνώσεων Ἀποστράτων. Ὅχι ἀπλῶς μόνον ἰδιωτικῶν σωματείων. Ἀλλὰ αὐτὸ δὲν ἀφαιρεῖ, τούναντίον προσθέτει ὠραιότητα εἰς τὴν εὐγενῆ πρωτοβουλίαν σας, διὰ τὴν ὁποίαν καὶ θὰ πρέπει νὰ εἴσθε ἰδιαίτερος ὑπερήφανοι : **διότι ἐκφράζετε ἔτσι τὴν γνησίαν ἐθνικὴν λαϊκὴν ψυχὴν καὶ ἐκπροσωπεῖτε αὐτὴν τὴν συνείδησιν τοῦ πανενδόξου Ἔθνους μας.**

Νοερῶς, κατὰ τὶς τελετές, μαζί σας,

Χρήστος Α. Σαρτζετάκης.

• **Μήνυμα διὰ τὴν ἐπέτειον τῆς Μάχης τῆς Φλωρίνης.**

Νέα Πεντέλη, 9η Φεβρουαρίου 1999.

Πρὸς : 1) Ἐθνικὴν Ἐνωσιν Ἀναπήρων καὶ Θυμάτων Πολέμου,
 2) Σύνδεσμον Τραυματιῶν Πολεμιστῶν Ὀπλιτῶν,
 3) Ἐνωσιν Ἀποστράτων Ἀξιωματικῶν,
 4) Σύνδεσμον Ἐφédρων Ἀξιωματικῶν,
 5) Πανελλήνιον Ὀμοσπονδίαν Ἐφédρων Ἀξιωματικῶν (Παράρτημα),
 6) Ἐθνικὴν Ὀργάνωσιν Μακεδονομάχων «Παῦλος Μελάς»,
 7) Σύλλογον Ἀποστράτων Χωροφυλακῆς-Ἀστυνομίας,

Νομοῦ Φλωρίνης,
 Εἰς Φλώριναν.

Ἀγαπητοὶ φίλοι,

Μὲ ἰδιαίτεραν συγκίνησιν δέχθηκα καὶ τὴν ἐφετεινὴ σας πρόσκλησιν, ὅπως παρευρεθῶ τὴν προσεχῆ Κυριακὴν 14ην Φεβρουαρίου εἰς τὴν ἀγαπημένην μας Φλώριναν κατὰ τὴν Δοξολογίαν καὶ τὰς ἐπιμνημοσύνους δεήσεις ἐκεῖ καὶ εἰς τὴν Πρώτην, πρὸς τιμὴν ἐκείνων, πού ἔπεσαν ἐνδόξως τὴν **12ην Φεβρουαρίου 1949** κατὰ τὴν θρυλικὴν **Μάχην τῆς Φλωρίνης**, ἀγωνιζόμενοι ὑπὲρ Ἑλλάδος ἐλευθερίας, ἐναντίον καταπτύστου ξενοκινήτου ἐπιβουλῆς.

50 χρόνια ἀπὸ τότε ! Ἀπὸ τὸν ἐπικὸν ἐκεῖνον ἀγῶνα, προάγγελον τῆς περιλάμπρης ἐποποιΐας, κατὰ τὴν ἴδια ἐκείνη χρονιά, τοῦ Γράμμου καὶ τοῦ Βίτσι, πού, μὲ τὴν ὀλοκληρωτικὴ συντριβὴ τῶν ξενοκινήτων κομμουνιστοσυμμοριῶν, κατησφάλισεν ὀριστικῶς τὴν **νίκη τῆς Ἑλληνικῆς Ἐλευθερίας** ἐναντίον τῶν δυνάμεων τῆς ἀπανθρωπίας. Ἀλλὰ καὶ **ἀπέτρεψε τὸν ἑδαφικὸν ἀκρωτηριασμὸν τῆς Πατρίδος μας**, εἰς τὸν ὁποῖον κατάπτυστοι ἔθνοπροδοταὶ εἶχαν προσυμφωνήσει.

Νίκη, πού ἐφιλοτέχνησαν τὰ παιδιά τῆς Ἑλλάδος, μὲ τοὺς ἀγῶνες, τὶς θυσίες καὶ τὸ αἷμα τους. Γι' αὐτὸ καὶ *σύσσωμο τὸ Ἔθνος, ὅλοι οἱ συνειδητοὶ Ἕλληνες, σκύβουν εὐλαβικὰ εἰς τὴν μνήμη τῶν ἀγωνιστῶν ἐκείνων.* Ὡς τὸν πιὸ πρόσφατο δεσμὸν αἵματος ἑλληνικῆς συνεχείας εἰς τὴν ἀτελεύτητη σειρὰ Μαρτύρων καὶ Ἡρώων τῶν χιλιετηρίδων ζωῆς τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

Ἡ ἀπόδοσις τιμῶν εἰς τὴν μνήμην τῶν ἐνδόξων νεκρῶν τῶν ἀγῶνων τοῦ Ἔθνους ἀποτελεῖ στοιχειῶδες χρέος ὅλων μας, ὡς Ἑλλήνων. Ὅχι ὅμως καὶ τὸ μόνον. Διότι θὰ πρέπει πρωτίστως *τὸ ἀγωνιστικὸ τους παράδειγμα νὰ μᾶς ἐμπνέη καὶ νὰ μᾶς καθοδηγῇ.* Ἰδιαίτερος σήμερα, πού εἴμαστε μάρτυρες γιγαντιαίας ἐκστρατείας, καὶ πάλιν ἔξωθεν κατευθυνομένης, γιὰ τὸν ὀλοκληρωτικὸ πνευματικὸ μας ἀφοπλισμὸ. *Γιὰ νὰ ξεχάσουμε τὴν Ἱστορία μας, τὶς ἐθνικὲς μας παραδόσεις, τὸ ἐθνικὸν μας παρελθόν, τὴν ἑλληνικὴν μας ψυχὴ.* Ἀλλά, μὲ τὴν ἐξαίρεσι μιᾶς ἀσήμαντης μειονοψηφίας ἀξιοθρηνητῶν καὶ ἀνερματίστων ἐθελοδούλων ὑπηρετῶν ξένων ἐπιδιώξεων, ἢ γνησίᾳ ἐθνικῇ λαϊκῇ ἑλληνικῇ ψυχῇ, ἢ συντριπτικῇ πλειονοψηφία τῶν Ἑλλήνων ὅπου γῆς, ἀπαντᾶ καὶ πάλιν **ΟΧΙ** εἰς τὴν σατανικὴν αὐτὴν ἐκστρατείαν πολτοποίησης τῶν ἑλληνικῶν συνειδήσεων.

Χαιρετίζω λοιπὸν τὴν ἐθνοπρεπῆ πρωτοβουλία σας, ὅπως ἀποδώσετε τιμὲς εἰς τοὺς πεσόντας κατὰ τὴν ἔνδοξη Μάχη τῆς Φλωρίνης, καὶ ὡς ἔκφρασιν συγχρόνως ἀγωνιστικοῦ παρόντος, ἐκεῖ εἰς τὰ ἀγιασμένα χῶματα τῆς Ἱερῆς Μακεδονικῆς γῆς. **Ὡς ὑπόμνησιν, ὅτι καὶ ἡ νέα ἐπιβουλή ΔΕΝ ΘΑ ΠΕΡΑΣΗ...**

Νοερῶς γονυκλινῆς εἰς μνήμην τῶν Ἡρώων ἐκείνων εἶμαι μαζί σας.

Χρῆστος Α. Σαρτζετάκης.

- **Φωνὴ ἀληθείας. Ἀπάντησις εἰς πλαστογράφους τῆς Ἱστορίας. Ἐπιστολὴ τῆς 24.2.1999**

Μὲ ἀφορμὴ τὸ ἀνωτέρω μῆνυμα τοῦ Προέδρου Χρήστου Σαρτζετάκη διὰ τὴν Μάχην τῆς Φλωρίνης, ἡ ἐφημερὶς «*Κυριακάτικη Αὐγή*» τῆς 21.2.1999 ἐξαπέλυσεν ἐναντίον του δριμυτάτην ἐπίθεσιν, μὲ καταγέλαστον δισέλιδον ἄρθρον συνεργάτου της, εἰς τὸ ὁποῖον κυριαρχοῦν

παχυλωτάτη άγνοια ή και έσκεμμένη πλήρης διαστροφή τής ιστορικής αλήθειας.

Η κατωτέρω έπιστολή αποτελεί πλήρως τεκμηριωμένη ά π ά ν τ η σ ι ν ε ί ς τά ψευδολογήματα. Έδημοσιεύθη εις τήν «Κυριακάτικην Αύγήν» τής 7.3.1999, όχι όμως πλήρης, αλλά με παράλειψιν ουσιωδών περιόδων της.-

Νέα Πεντέλη, 24η Φεβρουαρίου 1999.

*Πρός τήν έφημερίδα
«ΚΥΡΙΑΚΑΤΙΚΗ ΑΥΓΗ»,
Άγίου Κωνσταντίνου 12,
104 31 Άθήνας.*

Κύριε Διευθυντά,

Έ Η «Κυριακάτικη Αύγή» τής 21ης τρέχοντος μηνός Φεβρουαρίου σε δισέλιδο κείμενο, υπό τον υπέρτιτλο «Ιστορία», του συνεργάτου της Γ. Α. Λεονταρίτη, ασχολείται με γεγονότα τής τραγικής για τήν χώρα μας περιόδου 1944 έως 1949, με άφορμή, όπως γράφει, μήνυμά μου, πού απέστειλα προς έφεδροπολεμίστικες οργανώσεις του νομού Φλωρίνης δια τó έφετεινό μνημόσυνο πεντηκονταετίας προς τιμήν τών πεσόντων κατά τήν μάχην τής Φλωρίνης τής 12.2.1949.

*Δέν θα ασχοληθώ βεβαίως με όσα **άνιστόρητα** ó συνεργάτης σας αναπτύσσει, **άπαράδεκτα άκόμη και με τó έλαφρυντικό τής δημοσιογραφικής προχειρότητας** όταν τά εμφανίζει ως **δηθεν «ιστορική αλήθεια»**, όπως π.χ. όταν γράφει για «κυβερνητικό», από τήν μιá μεριά, και «δημοκρατικό», από τήν άλλη, στρατό. Άφου ό πρώτος ήτο ό πραγματικά **έθνικός στρατός**, υπακούων εις τás διαταγάς **έλευθέρως και δημοκρατικώς έκλεγμένης** (όπως και διεθνής έπιτροπή, πού είχε παρακολουθήσει τήν διενέργεια τών εκλογών, άπεφάνθη) **έλληνικής κυβερνήσεως**, υπό Πρωθυπουργόν όχι κανένα «δεξιόν», αλλά τον χαρακτηριζόμενον από τους δεξιούς ως «συνοδοιπόρον» τών άριστερών, **αείμνηστον Άρχηγόν του κόμματος τών Φιλελευθέρων Θεμιστοκλήν Σοφούλην**. Έθνικός λοιπόν ήτο ό στρατός, πού ήγωνίζετο τον άγώνα τής Ελλάδος, και **μάλιστα λειτουργούσης τής Βουλής και με τήν ρητή στήριξι του συνόλου του πολιτικού κόσμου τής χώρας**. Ένω ό αντίπαλος **δηθεν «δημοκρατικός» στρατός**, μόνον τέτοιος δέν ήτο,*

ἀφοῦ τὰ περισσότερα μέλη του ἦσαν παραπλανημένοι ἢ καὶ βιαίως στρατολογημένοι. Καὶ νὰ μὴ ξεχνᾶμε τὶς τραγωδίες τῆς ἀλληλοεξοντώσεως τῶν στελεχῶν του, ὡς καὶ νὰ δολοφονήσουν ἐπεδίωξαν ἀκόμη καὶ τὸν Ἀρχηγό του Μάρκο Βαφειάδη, νὰ μὴ λησμονοῦμε τὶς ἀπελπισμένες κραυγές «μὴ μὲ σκοτώνεις σύντροφε ! » ὅσων παγιδεύθηκαν στὴν ἐγκληματικὴ συμμορία, ὡς καὶ τὶ τύχη ἐπεφύλαξαν στὸν ὄντως χαρισματικὸ Καραγιώργη, τὸν «Γυφτοδημό» τοῦ «Ριζοσπάστη», ἀφοῦ τὸν κατήντησαν τρελλό. Τὴν ἄγνοια ἢ θρασυτέρας λοιπὸν τοῦ συνεργάτου σας νὰ ἀναφέρεται στὸ κείμενό του ἀκριβῶς στοὺς δύο αὐτούς ! Κυρίως ὅμως ὁ ψευδῶνυμος «δημοκρατικὸς στρατός» εἶχε τὴν πολιτικὴ κάλυψι μόνον αὐτοῦ πού τὸν συνέπηξε, τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος Ἑλλάδος καὶ κανενὸς ἄλλου, οὔτε τῆς Ε.Λ.Δ. (Ἐνώσεως Λαϊκῆς Δημοκρατίας) τοῦ Ἀλεξάνδρου Σβώλου, οὔτε τῶν Ἀριστερῶν Φιλελευθέρων τοῦ Ἰωάννου Σοφιανοπούλου, παρὰ τὰ ἀντιθέτως, μὲ κακοποιήσι καὶ πάλι τῆς ἀλήθειας, ὑπὸ τοῦ συνεργάτου σας ὑποστηριζόμενα. Ἀφοῦ καὶ τὰ δύο αὐτὰ ἀριστερὰ κόμματα, καίτοι διέκειντο εὐμενῶς πρὸς τὸ Κ.Κ.Ε., εἶχαν διαχωρίσει ἀπὸ αὐτὸ τὶς εὐθύνες τῶν ἤδη μὲ τὴν ἔναρξι τῶν Δεκεμβριανῶν τοῦ 1944, μάλιστα δὲ ὁ Σοφιανόπουλος ἦτο Ὑπουργὸς Ἐξωτερικῶν τῆς Κυβερνήσεως τοῦ ἀειμνήστου Νικολάου Πλαστήρα καὶ τὴν ἀντεπροσώπευσε κατὰ τὴν συμφωνία τῆς Βάρκιζας, προεδρεύσας τῆς διασκέψεως. Ἔτσι κείμενα, ὅπως τὸ προκείμενο τοῦ συνεργάτου σας, πού χωρὶς συστολὴ τὰ ἀντίθετα ἐμφανίζουν, ἂν δὲν ὀφείλονται σὲ παχυλωτάτη ἄγνοια τῶν γεγονότων, ὑπηρετοῦν, μὲ τὴν πλήρη διαστροφή τῆς ἀλήθειας, προπαγανδιστικὸς ὀλοφάνερα σκοπούς, πρὸς συσκότισι τῆς ἱστορικῆς συνειδήσεως τοῦ ἔθνους, καὶ φυσικὰ μόνον «ἱστορία» δὲν συνιστοῦν.

Ἐπιβάλλεται, ὅμως, ὅπως τύχη ἀπαντήσεως τὸ ἀνιστόρητο κείμενο σὲ ὅτι ἀφορᾷ στὶς πρὸς τὸ πρόσωπό μου, σαφῶς καταφρονητικές, ἀναφορές του. Ἐνοχλήθηκε ὁ συντάκτης του πολὺ καὶ μὲ κακίζει, διότι μὲ τὸ μῆνυμα, πού ἔστειλα, ἀνταποκρίθηκα στὴν πρόσκλησι τῶν ἐφεδροπολεμιστικῶν ὀργανώσεων Φλωρίνης, πού ἔκαναν τὸ Μνημόσυνο, καθὼς καὶ γιὰ τὸ περιεχόμενό του. Αὐτοαναγορεύεται ἔτσι σὲ διατάκτη τοῦ τί πρέπει καὶ τί δὲν πρέπει νὰ κάνουν ἄλλοι καὶ σὲ ὑπερκείμενο ἐλεγκτὴ τῶν λεγομένων των ! Ἐὰν ὅμως εἶχε τὴν ἀρετὴ τῆς νηφαλιότητος καὶ ὄντως δημοκρατικὴ συνείδησι, δὲν θὰ ἠνωχλεῖτο τόσον ἀπὸ ἀντίθετες πρὸς τὶς ἰδικές του ἀπόψεις ἄλλων. Καί, ἐὰν διαφωνοῦσε καὶ ἄντεχε σὲ δημοκρατικὸ διάλογο, ἀπλούστατα θὰ ἔπρεπε, ἀντὶ ἀναιδῶν χαρακτηρισμῶν (ὅπως ὅτι ἐχρησιμοποίησα γλῶσσα μισαλλοδοξίας, μετεμφυλιακοῦ κράτους, ὑστερικῶν ἐθνικοφρόνων, ἀκροδεξιῶν, κλπ.), νὰ ἀποτολμήσει ὄχι ἄθροισι ἀερολογιῶν, ἀλλὰ μία πρὸς μία ἀντίκρουσι τῶν λεγομένων εἰς τὸ μῆνυμά

μου. Για να διευκολύνω τον συντάκτη, αλλά και την έφημερίδα σας, έστω και τώρα, σημειώνω τα ακόλουθα και αναμένω απάντησι, εάν βεβαίως ήμπορείτε και σᾶς συμφέρει να δώσετε :

1) Πράγματι, δὲν ὀμιλῶ γιὰ «ἐμφύλιο πόλεμο». Καὶ δὲν τὸ κάνω, διότι, γιὰ ὅσους ἔχουν ἑλληνικὴ παιδεία, ὁ «πόλεμος» κυριολεκτεῖται μόνον ἐπὶ διαμάχης μετὰ ξένων, ποτὲ μετὰ ὁμοφύλων. Ἐὰν ὁ συνεργάτης σας εἶχε διαβάσει π.χ. τὸν Πλάτωνα, θὰ ἐγνώριζεν, ὅτι πολέμοι εἶναι μόνον οἱ ξένοι καὶ ὁ πόλεμος μόνον μὲ ξένους διεξάγεται, ἐνῶ ἡ διαμάχη μὲ ὁμοφύλους λέγεται «στάσις» (Πολιτεία, 470 Β, « ... λέγω δὲ τὰ δύο, τὸ μὲν οἰκείον καὶ ξυγγενές, τὸ δὲ ἀλλότριον καὶ ὀθνεῖον. ἐπὶ μὲν οὖν τῇ τοῦ οἰκείου ἔχθρα στάσις κέκληται, ἐπὶ δὲ τῇ τοῦ ἀλλοτρίου πόλεμος»). Ἄλλωστε «στάσι» ἐχαρακτήρισε ἤδη τὴν κομμουνιστικὴ ἐξέγερσι τοῦ Δεκεμβρίου 1944, ἀπὸ τὴν πρώτη κιόλας ἡμέρα τῆς διασκέψεως τῆς Βάρκιζας (2.2.1945), καὶ αὐτὸς ὁ προεδρεύσας αὐτῆς, ὡς ἀνωτέρω, Ἰωάννης Σοφιανόπουλος, εἰπὼν, κατὰ λέξιν, μετὰξὺ ἄλλων τὰ ἐξῆς : «Ἐν μόνον ἡμποροῦμεν ἀπὸ τοῦδε ἐν πάσῃ ἀσφαλείᾳ νὰ παρατηρήσωμεν, ὅτι, ἂν εἶναι ἀκριβές ὅτι πολλοὶ παρεσύρθησαν εἰς τὴν στάσιν ἐκ τοῦ φόβου τῆς ἐπανόδου εἰς ἀνελεύθερον καθεστῶς, ἀπὸ τῆς ἐποχῆς κατὰ τὴν ὁποίαν καὶ Ἀντιβασιλεία ἐγκατεστάθη καὶ Κυβέρνησις γνησίᾳ δημοκρατικὴ ἀνέλαβε τὴν ἐξουσίαν, ὁ φόβος τῆς ἐπανόδου εἰς οἰοδήποτε δικτατορικὸν ἢ τυραννικὸν καθεστῶς εἶναι τελείως ἀδικαιολόγητος καὶ μόνον πρόφασιν δύναται νὰ ἀποτελῇ» (βλέπε τὴν ὀμιλίαν αὐτὴν στὸ βιβλίον τοῦ Παναγιώτη Βενάρδου, Ἡ συμφωνία τῆς Βάρκιζας, ἐκδόσεις τῆς ἐφημερίδος «Τὸ Ποντίκι», Ἀθήνα, 1995, σελ. 27 ἐπ.). Καὶ ὁ λέγων αὐτὰ Σοφιανόπουλος δὲν ἦτο κανένας «μοναρχοφασίστας», ἢ «ταγματασφαλίτης», ἢ «ἀκροδεξιός», ἢ «μπουραντᾶς», ἢ ὀτιδήποτε παραπλήσιο, κατὰ τὸ ἑαμο-κομμουνιστικὸ ὑβρεολόγιον τῆς ἐποχῆς, ἀλλὰ δοκιμασμένος ρωσόφιλος καὶ σοσιαλιστής, ἰδρυτὴς τὸ 1930 τοῦ «Ἀγροτικοῦ Κόμματος», κινηματίας τοῦ 1935 καταδικασθεὶς σὲ ἰσόβια, Ἀρχηγὸς ἀκολούθως τοῦ συμπηχθέντος ἀπὸ ἀριστερὰ κόμματα, κατὰ τὴν ὑπαγορευθεῖσα ἀπὸ τὸν Στάλιν μόδα τῆς ἐποχῆς, «Λαϊκοῦ Μετώπου», ἐξόριστος ἐπὶ δικτατορίας Μεταξᾶ, ἔγκλειστος ἐπὶ κατοχῆς ἐπὶ μακρὸν στίς φυλακές, ἰδρυτὴς στή συνέχειαν τῆς «Νεοδημοκρατικῆς Ἐνώσεως Ἀριστερῶν», καὶ τέλος συνιδρυτὴς τὸ 1950 τῆς «Δημοκρατικῆς Παρατάξεως» ἀριστερῶν κομμάτων, χρηματίσας ἐπανειλημμένως καὶ βουλευτής, πάντοτε τῆς ἀριστερᾶς (βλέπε γιὰ ὅλα αὐτὰ τὸ περὶ τοῦ ἀνδρὸς λῆμμα εἰς τὴν Ἑγκυκλοπαίδειαν ΠΑΠΥΡΟΣ-ΛΑΡΟΥΣ-ΜΠΙΡΙΤΑΝΝΙΚΑ, τόμος 55, 1993, σελ. 44). Ἀπλῶς ὁ ἄνθρωπος, ὡς ἀληθινός, γνήσιος δημοκράτης ἐσέβετο τὴν ἀλήθειαν καὶ δὲν τὴν κακοποιούσε, ὅπως κάνουν τώρα συστηματικῶς ἀσύδοτοι κονδυλοφόροι.

2) Οί του ψευδωνύμου «δημοκρατικού στρατού» υπήρξαν λοιπόν στασιασταί, κατευθυνόμενοι αποκλειστικῶς ἀπὸ τὸ Κ.Κ.Ε. Ἐφ’ οὗ κανένα ἀπολύτως ἄλλο κόμμα δὲν συνετάχθη μὲ τὴν ἔνοπλη ἀνταρσία. Εἶχαν δὲ ἐκπαιδευθῆ καὶ ὀργανωθῆ σὲ στρατόπεδα τῶν, ὑπὸ κομμουνιστικὸν τότε καθεστῶς, γειτονικῶν μας χωρῶν, κυρίως Γιουγκοσλαβίας (Μπουλκες, κλπ), ἀλλὰ καὶ Βουλγαρίας καὶ Ἀλβανίας, ἀπὸ τὶς ὁποῖες ἐξεπορεύθησαν καὶ ποικιλοτρόπως ἐβοηθοῦντο, ὅπως καὶ Διεθνῆς Ἐπιτροπῆ τοῦ Ὀργανισμοῦ Ἠνωμένων Ἐθνῶν (στὴν ὁποία μετεῖχον καὶ Σοβιετικοί) μετὰ πολυχρόνιο ἐπιτόπιο ἔρευνα διεπίστωσε καὶ ρητῶς κατέγραψε στὴν συνταχθεῖσα ἔκθεσί της. Ἄλλωστε καὶ τὸ κατευθύνον τὸς στασιαστὰς Κ.Κ.Ε. ἦτο ἤδη ἀπὸ τῆς ἰδρύσεώς του ξενοκίνητο, ἀφ’ οὗ ρητῶς διεκήρυσσε, ὅτι ἦτο κόμμα διεθνιστικόν, ὄχι ἐθνικόν, καὶ εὐρίσκετο σὲ σχέσεις ἐπαναστατικῆς συνεργασίας μὲ τὰ ἀδελφὰ κομμουνιστικὰ κόμματα τῶν ἄλλων χωρῶν, ἀνεγνώριζε δὲ πάντοτε τὴν καθοριστικὴν πρωταρχία τῆς Σοβιετικῆς Ἐνώσεως, πρὸς τὶς ἀποφάσεις καὶ τὰ κελεύσματα τῆς ὁποίας καὶ πάντοτε τυφλῶς συνεμορφοῦτο. Αὐτὰ εἶναι γεγονότα πασίγνωστα, ἔχουν δὲ ἐπανειλημμένως ὁμολογηθῆ δημοσίως, μὲ γραπτὰ κείμενα, καὶ ἀπὸ ἰθύνοντες, ἀκόμη καὶ Γενικοὺς Γραμματεῖς καὶ ἄλλοτε (π.χ. τὸν Ἐλευθέριο Σταυρίδη, βλέπε τὸ βιβλίον του, *Τὰ παρασκήνια τοῦ Κ.Κ.Ε.*, ἀπὸ τῆς ἰδρύσεώς του μέχρι τὸ 1950, Ἀθήναι, 1953) καὶ προσφάτως, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ ἄλλα ἡγετικά στελέχη τοῦ Κ.Κ.Ε. σὲ πληθώρα βιβλίων των.- Ἐναντιοβλητικῶς λοιπὸν οἱ καθοδηγούμενοι αποκλειστικῶς ἀπὸ τὸ Κ.Κ.Ε. στασιασταί, πού, ἐλαχίστη μειονοψηφία, αὐτοί, ἐκινήθησαν καὶ μὲ ξένη ἐκπαίδευσι καὶ ξένη βοήθεια ἐσήκωσαν τὰ ὄπλα κατὰ τῆς ἰδίας των Πατρίδος, προκειμένου νὰ ἐγκαταστήσουν στὴν χώρα μας, ἐναντίον τῆς θελήσεως τῆς συντριπτικῆς πλειοψηφίας τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, κομμουνιστικὸν καθεστῶς, ὑπῆρξαν ξενοκίνητοι.

3) Οἱ ἐπιδιώξεις λοιπὸν τῶν στασιαστῶν δὲν ἀπεκρούποντο. Ἦσαν ἡ ἀνατροπὴ τοῦ κρατοῦντος δημοκρατικοῦ, παρὰ τὶς ἀτέλειες στὴν ἐφαρμογὴ του, πολιτεύματος καὶ ἡ ἀντικατάστασίς του μὲ κομμουνιστικόν καὶ ὑπαγωγὴ τῆς Πατρίδος μας στὸ τότε σοβιετικὸ μπλόκ. Καὶ ὅλα αὐτὰ βιαίως, διὰ τῶν ὄπλων. Διότι μὲ ἐλεύθερες ἐκλογές δὲν ἤμποροῦσαν ποτὲ νὰ τὰ ἐπιτύχουν. Ἐφ’ οὗ οἱ ἐπηρεαζόμενοι ἀπὸ τὸ Κ.Κ.Ε. ἐκλογεῖς, χωρὶς μάλιστα καὶ νὰ καταταγοῦν ὅλοι τους στὸν δῆθεν «δημοκρατικὸ στρατό», ἀντεπροσώπευαν καὶ τότε μιὰ μικρὴ μειοψηφία, ὅπως ἀπεδείχθη μὲ τὴν διαταχθεῖσα ἀποχὴ ἀπὸ τὶς βουλευτικὰς ἐκλογὰς τῆς 31 Μαρτίου 1946, ἡ ὁποία ἀνῆλθε σὲ ποσοστὸ μόνον 10% τῶν ἐκλογέων, ὅπως

διεπίστωσε και Διεθνής Επιτροπή, πού παρηκολούθησε την διενέργεια τῶν ἐκλογῶν ἐκείνων, και κατέγραψε στην ἐκθεσί της. Και μάλιστα ὅταν τὴν ἀποχή ἐκείνη ἀκολούθησαν ἐκτὸς ἀπὸ τὸ Κ.Κ.Ε. και ἄλλες ἀριστερές ὀμάδες. *Τὴν ἀλήθεια ἄλλωστε αὐτῶν ἐπικυρώνει σταθερῶς και ἐπὶ δεκαετίες τώρα, ὑπὸ καθεστῶς ἀκράτου ἐλευθερίας και μὲ πλήρη δυνατότητα λειτουργίας ὄλων ἀνεξαιρέτως τῶν κομμμάτων και κομματιδίων, ὁ μονοψήφιος πάντοτε ἀριθμὸς τῶν κομμουνιστικῶν ψήφων στὸ σύνολό τους (ὄλων τῶν ὀμάδων των). Ἀσήμαντη λοιπὸν μειοψηφία στασιαστῶν ἐπῆρε τότε τὰ ὄπλα, πρὸς δυναμικὴν ἐπιβολὴ τῶν παραπάνω ἐπιδιώξεων τῆς κομμουνιστικῆς ἡγεσίας ἐναντίον τῆς θελήσεως τῆς συντριπτικῆς πλειοψηφίας τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ. Ἀλλὰ τέτοιες πράξεις εἶναι κακουργήματα και ὀνομάζονται ἀπὸ τὸν Ποινικό μας Κώδικα (ἄρθρα 134 και 135) ἐσχάτη προδοσία.*

4) Ἀναγνώρισι ἀπὸ τὸ Κ.Κ.Ε. τῆς σοβιετικῆς πρωταρχίας και συμμόρφωσι πρὸς τὶς σοβιετικὲς ὑπαγορεύσεις ἐσήμαινε και υἰοθέτησι τῶν σοβιετικῶν σχεδίων. Ὅπως εἶναι πασίγνωστο, ἤδη ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ μεσοπολέμου ἡ Κομμουνιστικὴ Διεθνὴς (Κομμιντέρν) εἶχε ἀποφασίσει τὴν αὐτονομίησι τῆς Μακεδονίας και τὴν σύμπηξι ξεχωριστοῦ Μακεδονικοῦ κράτους ἀπὸ τὰ τρία τμήματα τῆς γεωγραφικῆς Μακεδονίας, τὸ ἑλληνικό, τὸ νοτιοσλαβικό και τὸ βουλγαρικό. Τὸ σχέδιο δὲ αὐτὸ εἶχεν υἰοθετήσῃ ἐκτοτε τὸ Κ.Κ.Ε, πού μὲ τὸν δῆθεν «δημοκρατικό» του «στρατό» και τὴν δῆθεν «δημοκρατικὴ κυβέρνησι» τῶν βουνῶν ἡγωνίζετο πλέον ἐνόπλιως νὰ πραγματοποιήσῃ, ὅπως και ρητῶς διεκήρυσσε. Ἄλλωστε οἱ γειτονικὲς χῶρες μὲ αὐτὴ τὴν προοπτικὴ ἔδιναν τὴν βοήθειά τους, ἰδίως ἡ Νοτιοσλαβία τοῦ Τίτο, πού διεκδικοῦσε τὴν ἡγεμονία της στὴν κομμουνιστικὴ Βαλκανικὴ. Τέτοιες ὅμως ἐπιδιώξεις, δηλαδὴ ὁ διὰ τῆς βίας τῶν ὄπλων ἀκρωτηριασμὸς τοῦ ἑλληνικοῦ κράτους, μὲ ἀπόσπασι τῆς Μακεδονίας μας, εἶναι κακούργημα και ὀνομάζονται ἀπὸ τὸν Ποινικό μας Κώδικα (ἄρθρα 138 ἐπόμενα) προδοσία τῆς χώρας.

5) Ἀκόμη και οἱ προπαρασκευαστικὲς πράξεις τῆς συμφωνίας ἢ τῆς ἐνώσεως πρὸς διάπραξιν κακουργημάτων συνιστοῦν κατὰ τὸν Ποινικό μας Κώδικα (ἄρθρον 187) τὸ ἔγκλημα τῆς συστάσεως και συμμορίας. Ἀφοῦ λοιπὸν οἱ στασιασταὶ τοῦ Κ.Κ.Ε. εἶχαν συμφωνήσῃ και ἐνωθῇ γιὰ τὴν διάπραξι τῶν παραπάνω κακουργημάτων τῆς ἐσχάτης προδοσίας και τῆς προδοσίας τῆς χώρας, χωρὶς καμμιά ἀμφιβολία ἦσαν, σύμφωνα μὲ τὸν νόμο, συμμορίτες. Καὶ ὡς ὄργανα ἀποκλειστικῶς τοῦ Κ.Κ.Ε. κομμουνιστοσυμμορίτες, κατὰ τὸν χαρακτηρισμό, πού ὄλοι, ἐπίσημος Ἑλλάς, κόμματα και ἑλληνικὸς λαὸς κοινῶς ἐχρησιμοποιοῦσαν τότε.

6) Έπομένως, οί εις τὸ μήνυμά μου χαρακτηρισμοὶ τῶν στασιαστικῶν ἐκείνων ομάδων ὡς ξενοκινήτων καὶ ἔθνοπροδοτικῶν κομμουνιστοσυμμοριῶν εἶναι ἀπολύτως ἀκριβεῖς καὶ μόνον τὴν ἱστορικὴν ἀλήθειαν ἀποδίδουν. Ἐὰν λόγοι πολιτικῆς σκοπιμότητος ὑπηγόρευσαν σὲ ἄλλους (π.χ. στὸν μνημονεμένο ἀπὸ τὸν συνεργάτη σας ὡς «βαθύτατα ἀντικομμουνιστὴ» Καραμανλῆ), μερικὲς δεκαετίες ὕστερα ἀπὸ τὰ γεγονότα, τὴν ἀποφυγὴ τῆς ἀληθείας, αὐτὸ μοῦ εἶναι παντελῶς ἀδιάφορο. Καὶ μάλιστα ὄχι ἀξιόμιμητο παράδειγμα, ὅπως ἰδιαίτερος γιὰ τὴν συγκεκριμένη περίπτωσι τοῦ τελουμένου Μνημοσύνου. Διότι εἰς τὰ Μνημόσυνα εἶναι διὰ τοὺς ὑπευθύνους ἄνδρες παντελῶς ἀνεπίτρεπτη ἢ, χάριν ὁποιασδήποτε πολιτικῆς σκοπιμότητος, παραποίησι ἢ ἀπόκρυψι τῆς ἀλήθειας. Καὶ θὰ ἀποτελοῦσε ὕβριν εἰς τὴν μνήμην τῶν ἠρώων ἐκείνων, πὺ ἔδωσαν τὴν ζωὴ τους γιὰ νὰ μείνει ἢ Πατρίδα μας ἐλεύθερη, ἐκτὸς τοῦ ἀπανθρώπου σταλινικοῦ κομμουνιστικοῦ ζυγοῦ, καὶ ἀκέραιη χωρὶς ἀκρωτηριασμούς, τὸ νὰ ἀποσιωπήσω τὸ διατὶ καὶ ἐναντίον ποίων ἀγωνιζόμενοι ἐθουσιάσθησαν. Ἀπλῶς, δὲν διέστρεψα τὴν ἱστορικὴ ἀλήθεια μὲ σημερινὲς παραμορφωτικὲς διόπτρες. Ἡ κολοῦθησα πιστῶς τὴν ἀντικειμενικὴ τῶν γεγονότων καταγραφὴ, ὅπως ἄλλωστε τὰ ἐβίωνε τότε ὀλόκληρος ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς καὶ τὰ ἀξιολογοῦσε ὀλόκληρος ἢ πολιτικὴ του ἡγεσία. Ἐτσι, ἄς μὴ ξεχνᾶτε τὸν περίφημο χαρακτηρισμό, ὄχι κανενὸς ἀντιδραστικοῦ, ἀλλὰ τοῦ ἀληθινοῦ δημοκρατικοῦ ἡγέτου, τοῦ θρυλικοῦ «γέρου τῆς Δημοκρατίας» ἀειμνήστου Γεωργίου Παπανδρέου, γιὰ τὸ τότε Κ.Κ.Ε., ὅτι «εἶναι τὸ κόμμα τοῦ ἐγκλήματος καὶ τῆς ἐθνικῆς προδοσίας».

Καὶ ἀκόμη : Οἱ ιδιότητές μου ὡς τέως Ἀνωτάτου Δικαστοῦ καὶ τέως Προέδρου τῆς Ἑλληνικῆς Δημοκρατίας ὄχι μόνον δὲν ἀπέκλειαν, ἀλλὰ, ἀντιθέτως, ἐπέβαλλαν τὴν μετὰ παρρησίας ἔκθεσι τῆς ἀλήθειας, αὐτὸ ἀκριβῶς πὺ καὶ μὲ τὸ μήνυμά μου ἔκανα. Ἡ σχετικῶς συνήθως προβαλλομένη ἀνάγκη ἐθνικῆς συμφιλίωσης πρέπει νὰ βιώνεται, ὅπως καὶ ἔκανα καθ' ὅλη τὴν ζωὴ μου. Καὶ ὄχι νὰ ὀδηγῆ στὸν στραγγαλισμὸ τῆς ἀληθείας μὲ τὴν παραποίησι ἢ καὶ μόνον ἀποσιώπησι ἀναμφισβητήτων γεγονότων. Διότι, ὅπως καὶ ἡ λέξις τὸ λέγει, ἀλήθεια εἶναι τὸ ἀντίθετο τῆς λήθης. Δὲν πρέπει τίποτε νὰ ξεχνᾶμε. Ἄλλωστε τὴν λήθη τὴν ἐπιθυμοῦν αὐτοί, πὺ μὲ δολιότητα τὴν ἐπικαλοῦνται, μόνον μονομερῶς. Ἐτσι ἐνῶ καθημερινῶς πληθαίνουν οἱ ἀναφορὲς στὰ ἐντυπά τους, ἐφημερίδες, περιοδικὰ καὶ βιβλία, μὲ ἑορτασμούς ἐπετείων καὶ «ἀνδραγαθημάτων» τοῦ δήθεν

«δημοκρατικοῦ στρατοῦ», δηλαδή με ώραιοποίησι ὅλων τῶν ἐγκλημάτων του εἰς βάρος τῆς ἑλληνικῆς μας Πατρίδος, οἱ ἴδιοι ἀξιῶνουν τὴν πλήρη σιωπὴ ὅλων τῶν ἄλλων ! Αὐτὸ εἶναι τὸ ψευδώνυμο «δημοκρατικό» τοὺς ἦθος !...

7) Ὡς Ἕλλην λοιπὸν ὠμίησα, πὺν σέβεται τὴν ἀλήθεια. Καὶ ὡς ἀληθινὸς, ὄχι ψευδώνυμος δημοκράτης. Τὴν δὲ δημοκρατικότητά μου τὴν ἐπέδειξα καὶ τὴν ἀπέδειξα σὲ ὅλη μου τὴν ζωὴ μὲ ἔργα, ὄχι μὲ κούφιας ἀερολογίας. Καὶ ὡς Δικαστής, μὲ διεθνή μάλιστα ἀναγνώρισι, καὶ ὡς Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας. Κίβδηλη ἐπομένως ἡ προσπάθεια ἐμφάνισεως καὶ συναναμίξεώς μου μὲ ἀκροδεξιούς, πὺν καταβάλλει ὁ συνεργάτης σας. Ὁ ὁποῖος μὲ ἀληθινὴ φασιστικὴ πρακτικὴ, προδήλως ἐμπνεόμενος ἀπὸ τὴν ιδεολογικὴ τρομοκρατία, πὺν ἀσκοῦν ὁμόφρονές του, μὲ ἐγκαλεῖ γιὰ τὸ μῆνυμά μου. Ἔτσι, ἐκτελῶν καθήκοντα λογοκριτοῦ σταλινικῶν καταβολῶν καὶ προδιαγραφῶν, γράφει, ὅτι ὡς διατελέσας Πρόεδρος Δημοκρατίας δὲν ἔπρεπε νὰ ἐκφράζομαι ὅπως στὸ μῆνυμά μου. Ὡς καὶ ὅτι, ἐὰν εἶχα «δημοσιοποιήσει» (κατὰ τὸν νεολογισμό τῶν ἀγραμμάτων, θέλει νὰ ᾽πῆ «γνωστοποιήσει») τίς ἀπόψεις μου, ἀσφαλῶς δὲν θὰ εἶχα ὑποδειχθῆ, οὔτε ἐκλεγῆ ποτὲ Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας. Ἀλλά, οἱ ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἀπόψεις μου ἦσαν σὲ ὅλο τὸ περιβάλλον μου γνωστές, πάντοτε τίς εἶχα καὶ οὐδέποτε τίς ἀπέκρυψα, καὶ δὲν ὑπῆρχε ἀντίθετος πρὸς τοῦτο λόγος, ἀφοῦ μόνον τὴν ἀλήθεια ἐξέφραζαν. Καὶ βεβαίως δὲν προετάθην Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας γιὰ «ἀπόψεις», πὺν εἶχα ἢ δὲν εἶχα περὶ γεγονότων τοῦ παρελθόντος, ἀλλὰ γιὰ «ἔργα» μου, τὸ ἔργο μου ὡς Δικαστοῦ καὶ τὴν συνακόλουθη ἀντιδικτατορικὴ ἐναντίον τῆς χούντας δραστηριότητά μου, πὺν μοῦ ἐστοίχισαν ἀπάνθρωπες διώξεις, πολὺμηνες φυλακίσεις καὶ βασανιστήρια. Ὅπως καὶ ἡ μετὰ τὴν λήξι τῆς Προεδρικῆς μου θητείας πρότασις πρὸς ἐπανεκλογήν μου, ὑπεστηρίχθη ἀπὸ τὸ ΠΑ.ΣΟ.Κ., κατὰ τὴν πρώτη ψηφοφορία, καὶ ἀπὸ τὸν τότε ἐνιαῖο Συνασπισμὸ τῆς Ἀριστερᾶς καὶ τῆς Προόδου, καὶ κατὰ τίς τρεῖς ψηφοφορίες τῆς πρώτης, πρὸ τῶν ἐκλογῶν, φάσεως τῆς διαδικασίας, ὄχι γιὰ «ἀπόψεις» μου, ἀλλὰ γιὰ τὴν ἐπιδειχθεῖσα ἀψογή, ὅπως ὅλα τὰ πολιτικὰ κόμματα ρητῶς καὶ δημοσίως ἀνεγνώρισαν, ἐπιτέλεσι τῶν Προεδρικῶν μου καθηκόντων, ἰδίως κατὰ τὴν δύσκολη περίοδο τῆς πολιτικῆς κρίσεως τῆς περιόδου 1988-1989-1990.-

Ἄκόμη, ἐπιβάλλεται, νὰ ἐπισημανθῆ, ὅτι τὸ περὶ «ἀπόψεων» θεώρημα τοῦ συνεργάτου σας μόνον φασιστικὴ νοοτροπία προδίδει. Ἀφοῦ στὶς δημοκρατίες ὁ καθένας κρίνεται κατὰ τὰ ἔργα του καὶ «οὔδεις κρεμάται

για τις σκέψεις του», κατά παλαιάν γερμανικήν παροιμίαν. Καί, επίσης, ἐμβάλλει καί σέ **ἐπίκαιρα ἐρωτήματα**. Ἐρωτῶ λοιπόν τὸν πολυπράγμονα λογοκριτὴν καὶ τιμητὴν μου : **Ὁ Ἀνδρέας Παπανδρέου καὶ τὸ ΠΑ.ΣΟ.Κ.**, πὸν προέτειναν καὶ ἐξέλεξαν τὸν σημερινὸ Πρόεδρο τῆς Δημοκρατίας, δὲν ἐγνώριζαν, ὅτι ὁ ἐπιλεγείς, ἐπὶ δεκαετίες ἐνεργὸς πολιτικός των ἀντίπαλος, **ἦτο συντηρητικὸς καὶ μάλιστα βασιλόφρων**, ὅτι δηλαδή δὲν συμφωνοῦσαν καθόλου μαζί του, ὄχι ἀπλῶς περὶ γεγονότων τοῦ παρελθόντος, ἀλλὰ οὔτε σέ **θεμελιώδεις ἰδεολογικοὺς των προσανατολισμούς** ; Ἀσφαλῶς καὶ τὸ ἐγνώριζαν ! Ἐπομένως δὲν ἦσαν οἱ ἀπόψεις τοῦ προτεινομένου, ἀκόμη οὔτε καὶ οἱ ἰδεολογικοὶ των προσανατολισμοί, πὸν ἐβάρυναν διὰ τὴν ἐκλογή του. Ἄλλα ὑπῆρξαν τὰ κριτήρια τῆς ἐπιλογῆς. Ὅπως εἰς τὴν περίπτωσίν μου ὑπῆρξεν ἡ **ἐπιδίωξις τοῦ ΠΑ.ΣΟ.Κ. νὰ κερδίσῃ ἐκ νέου τις ἐκλογές, τὸ 1985**, ὅπως καὶ τὸ ἐπέτυχε, χάρις εἰς τὴν ἀνάδειξί μου εἰς τὴν **Προεδρία τῆς Δημοκρατίας, ὅπως ὁ ἴδιος ὁ Ἀνδρέας Παπανδρέου δημοσίως ρητῶς ἀνεγνώρισε**. - Καί, ἐὰν πάλιν αὐτὴ ἡ «ἀνακολουθία» πολιτικῆς ἰδεολογίας καὶ πολιτικῆς πρακτικῆς ἀποδοθῇ ἐνδεχομένως ἀπὸ τῆς πλευρᾶς σας εἰς τόν, συνήθως καταγγελλόμενον ἀπὸ φωνές, πὸν διεκδικοῦν τὴν καθαρῶαιμη σοσιαλιστικὴ καὶ κομμουνιστικὴ ὀρθοδοξία, «ἐκφυλισμὸ» τοῦ, κατὰ τὴν κρίσιν τους, «ἀστικοῦ» ΠΑ.ΣΟ.Κ., τότε **διερωτῶμαι**, ἀκολουθῶν τὴν λογικὴν τοῦ συνεργάτου σας, καὶ φυσικὰ καὶ τῆς ἐφημερίδος σας, πὸν δημοσιεύει τὸ κείμενό του, **μήπως ἢ θερμὴ ὑποστήριξις**, πὸν παρέχεται ἀπὸ τὴν «**Αὐγή**» στὸν σημερινὸ Πρόεδρο τῆς Δημοκρατίας καὶ ἡ **ρητὴ δήλωσις τοῦ Προέδρου τοῦ Συνασπισμοῦ Κυρίου Νίκου Κωνσταντοπούλου**, ὅτι **θὰ προτείνει τὴν ἐπανεκλογήν του, ὀφείλονται ὄχι στὴν ἐπιδειχθεῖσα πολιτεία τοῦ Κυρίου Στεφανοπούλου, ἀλλὰ σέ συμφωνία τους πρὸς τις γνωστὲς ἀπόψεις του, ὡς πολιτικοῦ ἀνδρὸς συντηρητικοῦ καὶ μάλιστα βασιλόφρονος**, ἀπὸ τις ὁποῖες οὐδέποτε δημοσίως ἔχει ἀποστῆ. Λοιπόν, ἔγινεν ὁ Συνασπισμὸς κόμμα τῶν «**βασιλοφρόνων συντηρητικῶν κομμουνιστῶν**» (!), καὶ ἡ «**Αὐγή**», ὄργανο μὲ ἰδιαίτερη θέρημ τοῦ κόμματος αὐτοῦ, ἄλλαξε στὰ κρυφὰ ἰδεολογικὴ πορεία ; Ἀναμένω καὶ ἐπ' αὐτοῦ ἀπάντησι...

Φυσικὰ ἐλάχιστες ἐλπίδες διατηρῶ, ὅτι θὰ δημοσιεύσετε τὴν παροῦσα ἐπιστολή μου καὶ ὅτι θὰ ἀπαντήσετε σέ ὅλα τὰ παραπάνω ἐρωτήματά μου. Διότι ἡ δημοσίευσίς καὶ οἱ **τεκμηριωμένες ἀπαντήσεις**, δηλαδή συγκεκριμένως καὶ μὲ ἀποδείξεις, **ὄχι μὲ ἀερολογίες, προϋποθέτουν δημοκρατικὴ συνείδησι** (ὄχι μόνον τοποθέτησι) καὶ **βιωμένη δημοκρατικὴ πρακτικὴ**. Καθὼς καὶ **εἰλικρινὴ ἐπιθυμία σωστῆς ἐνημερώσεως τῶν ἀναγνωστῶν**. Ἄλλὰ ἡ καθολικὴ ὄλων πείρα διδάσκει, ὅτι αὐτὰ συνήθως ἐλλείπουν ἀπὸ ὅσους ὑπηρετοῦν πολιτικὲς σκοπιμότητες καὶ εἰδικεύονται εἰς τὴν παρουσίαν τῶν πάντων μέσῳ αὐτῶν, μὴ διστάζοντες

ἀκόμη καὶ εἰς τὴν διαστροφή καὶ ἀναμφισβητήτων γεγονότων, ὅταν δὲν τοὺς εἶναι ἀρεστά.

Πάντως προσωπικῶς, ὅπως ἔκανα σὲ ὅλη μου τὴν ζωὴ, θὰ ἐξακολουθήσω νὰ λέγω τὴν ἀλήθεια καὶ μόνον τὴν ἀλήθεια, πρὸς κάθε κατεύθυνσι. Πρὸ παντός ὅταν ἀναιδῶς προκαλοῦμαι. Καὶ δὲν πρόκειται ὑπὸ τὸ κράτος κανενὸς δημοσιεύματος, καμμιάς ἰδεολογικῆς τρομοκρατίας νὰ καμφθῶ καὶ νὰ ἀποστῶ ἀπὸ τὴν ἀπαρέγκλιτη αὐτὴ γραμμὴ. Διότι αὐτὸ ὑπαγορεύει ἡ συνείδησίς μου ὡς Ἕλληνας καὶ ἀληθινὸν Δημοκράτου.-

Μὲ τὴν προσήκουσα ἐκτίμησι

[ὑπογραφή] Χρήστος Α. Σαρτζετάκης